

Čís. 953.

Zločin veřejného násilí dle § 81 tr. zák.

Strážník trati jest u výkonu služby i tehdy, když opustil v pokračování služebního výkonu těleso dráhy.

(Rozh. ze dne 7. října 1922, Kr I 1089/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 10. září 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 81 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů čís. 5, 9 a), b) a 10 § 281 tr. ř., provádějíc všechny v souvislosti a činíc tyto námitky: Uplatňuje předně nejasnost a neúplnost rozsudku proto, že blíže neuvádí, proč strážník trati, Jan P., když za obžalovaným běžel, byl ve výkonu služby. Týž prý ve skutečnosti ve výkonu služby nebyl. Stížnost je nedůvodna. Rozsudek zjišťuje nejen v nález, nýbrž i v předposledním odstavci důvodů výslovně, že strážník P. byl ve výkonu služby, a dosvědčil to také tento strážník, jehož údajům dal soud plnou víru, jak v přípravném vyhledávání tak i při hlavním přeličení. Seznal, že jeho dozoru je svěřena trať mezi P. a V. a že kritického dne vyšel, maje na sobě služební uniformu, na služební pochůzku a tu že na železniční trati, jeho dozoru podrobené, spatřil člověka, v němž později poznal obžalovaného, jíti po trati. Svědek udal dále, že chůze po trati je přísně zapovězena a že proto chtěl onoho muže zjistiti. Tím je nepochybně prokázán důvod, proč strážník trati byl ve výkonu služby, když zakročoval proti obžalovanému, a je důvod tento vyjádřen ostatně i v důvodech rozsudku. Praví se tam, že obžalovaný byl, jako již častěji dříve, tak i dne 9. března 1921 pozastaven strážníkem P-em pro vystupování na železniční trať. Když tudíž jmenovaný strážník při své služební pochůzce spatřil obžalovaného choditi po trati, ač to bylo přísně zakázáno a ač to obžalovanému již opětovně byl vytkl, spadalo to zajisté do oboru jeho působnosti jako strážníka trati, by proti obžalovanému, nedbajícimu tvrdošíjně zákazu, zakročil a nemůže býti tudíž nejmenší pochybnosti, že byl ve výkonu služby. Výkon tento nebyl by přerušen býval ani tehdy, kdyby strážník snad byl, stihaje obžalovaného, opustil na okamžik trať, poněvadž výkon byl započat na trati, dozoru strážníkově svěřené, a jen v pokračování výkonu byla trať opuštěna. Nelze proto obžalovanému přiznati právo, by se, byv stíhán úředním orgánem pro porušení úředního zákazu, postavil orgánu beztrestně na odpor, byť i tento byl při výkonu služby opustil meze oblasti, jeho dozoru podrobené. I když strážník P. znal obžalovaného od dřívějšíka, nebránilo by to, aby ho nebyl předvedl na obecní úřad, jak zamýšlel, neboť tu byly závažné důvody. Uvedl strážník ve své výpovědi, že obžalovaný bezpočtůkráte před činem po trati chodil, ačkoliv ho svědek častokráte po dobrém žádal, aby od toho upustil, a že ho chtěl na obecní úřad předvésti proto, aby své provinění nepopíral. Zamýšlený postup strážníka P-a měl

své oprávnění v § 102 železničního dopravního řádu ze dne 16. listopadu 1851, čís. 1 ř. zák. z roku 1852, kde se praví, že zřízcenci dráhy jsou oprávnění, osoby dotyčné předpisy přestupující, které nedbají napomenutí, jim daných, nebo které spáchaly již jednání, bezpečnost provozu rušící neb ohrožující, v případech, kde není hned po ruce pomoci policejních (politických) neb soudních úřadů, zadržeti a nejbližšímu politickému, soudnímu úřadu nebo státnímu zastupitelství k dalšímu řízení předati. Ostatně nepadá zamýšlené předvedení obžalovaného na obecní úřad na váhu, poněvadž trestnost jednání obžalovaného dle § 81 tr. zák. byla přivoděna již tím, že kladl strážníku P-ovi ve výkonu služby nebezpečnou pohrůžkou odpor v úmyslu, by se tento k obžalovanému nepřiblížil a jeho osoby si vůbec nezajistil. Již tím byl výkon služby zmařen a čin dokonán, takže dále jdoucí záměr strážníkův, předvésti obžalovaného na obecní úřad, pozbývá na trestní závažnosti. V důsledku toho stává se také právně bezvýznamným, že není prokázáno, vyzval-li strážník obžalovaného, by s ním šel na obecní úřad a byl-li tudíž obžalovanému znám onen dále jdoucí záměr strážníkův. Tvrdí-li stížnost, že obžalovaný nemohl vědět, je-li strážník skutečně ve výkonu služby a že byl po této stránce na omylu, ocitá se v rozporu nejen se zjištěními rozsudku, nýbrž též se zodpovídáním obžalovaného, zvláště když tento udal, že Jana P-a poznal a též o něm věděl, že je strážníkem trati.

Čís. 954.

Zákon ze dne 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák., o obchodu s potravinami. Pokud zkratka cizího jména, označujícího méněcennou jakost poživatiny, může býti falešným označením.

(Rozh. ze dne 7. října 1922, Kr II 396/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákonem právem:

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Olomouci ze dne 27. ledna 1921 porušen byl zákon v ustanovení § 11 odstavec 3 zákona ze dne 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák. a § 270 čís. 5 tr. ř.

Důvody:

Dle obsahu spisů zjistil sklepní inspektor Antonín H. při revisi vinných sklepů Antonína K-a, obchodníka vínem, dne 20. července 1920 předse-
vzaté, že Antonín K. prodával impregnovaná šumivá vína, označená ne-
úplnou značkou »Impr«. Obviněný totiž prodával tato vína v lahvích,
opatřených třemi etiketami. Jedna etiketa nalepena byla na hrdle a obsa-
hovala označení »Chateau Gobiet Blanche«, druhá etiketa barvy zelené
obsahovala nápis »Vin Mousseux impr« a konečně velká etiketa obsa-
hovala nápis »Carte Blanche Grand Vin Mousseux impr. Premiere Qualité«. Obviněný pokládá ovšem zkratku »impr« za označení jasné a dostatečné; naproti tomu trvá však sklepní inspektor Antonín H. na tom, že označení mělo se státi úplným vypsáním slova »Imprägniert« a ve stejné velikosti jako ostatní pojmenování, tak že označení, jehož obviněný použil, není